

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2019. október hó 9. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

### **v é g z é s t:**

Az adócsalás büntette és más bűncselekmények miatt **I.rendű vádlott neve és társai** ellen indult büntetőügyben a **Kecskeméti Törvényszék** 2018. december 4. napján kihirdetett **1.B.333/2018/22.** számú ítéletének fellebbezések folytán felülbírált részét **helybenhagyja.**

Kötelezi III.rendű vádlott neve III. rendű vádlottat, hogy fizessen meg a másodfokú eljárásban felmerült 31.282,- (harmincegyezer-kettőszáznyolcvankettő) forint büntügyi költséget az államnak a Kecskeméti Törvényszék Gazdasági Hivatalának felhívása szerint.

Megállapítja, hogy I.rendű vádlott neve I. rendű vádlott útlevelének száma: útlevél száma.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

### **I n d o k o l á s**

Az elsőfokú bíróság I.rendű vádlott neve I. rendű vádlottat felbujtóként, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette [1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, (4) bekezdés] miatt 2 év 6 hónap börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra,

II.rendű vádlott neve II. rendű vádlottat folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette [1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, (4) bekezdés] miatt 2 év börtönre és 2 év gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltásra,

III.rendű vádlott neve III. rendű vádlottat bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette [1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, (4) bekezdés] miatt 2 év börtönre, 2 gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltásra ítélte.

A szabadságvesztés végrehajtását II.rendű vádlott neve II. rendű vádlott esetében 3 év 6 hónap, III.rendű vádlott neve III. rendű vádlott esetében 2 év 6 hónap próbaidőre felfüggesztette.

Megállapította, hogy a vádlottak a kiszabott szabadságvesztésből - II. és III. rendű vádlott a végrehajtás elrendelése esetén - a büntetés  $\frac{3}{4}$  részének kitöltését követően bocsáthatók feltételes szabadságra. Az I., II., III. rendű vádlottakat egyetemlegesen 327.527,- forint, III. rendű vádlottat további 75.000,- forint büntügyi költség megfizetésére kötelezte, míg 61.899,- forintról megállapította, hogy azt az állam viseli.

Az I., II., III. rendű vádlottakkal szemben számvitel rendje megsértésének büntette [1978. évi IV. törvény 289. § (1) bekezdés a) pont] és magánokirat-hamisítás vétsége (1978. évi IV. törvény 276. §) miatt indult büntetőeljárást megszüntette, mely rendelkezés első fokon jogerőre emelkedett.

Az elsőfokú ítélettel szemben ellenérdekű fellebbezések bejelentésére került sor:

Fellebbezett az ügyészség a vádlottak terhére súlyosítás, I. rendű vádlott esetében a szabadságvesztés és a közügyektől eltiltás tartamának súlyosítása és vagyonek Kobzás alkalmazása, a II. rendű vádlott esetében a szabadságvesztés tartamának súlyosítása, a felfüggesztés mellőzése és közügyektől eltiltás kiszabása, a III. rendű vádlott esetében a szabadságvesztés tartamának súlyosítása, a felfüggesztés mellőzése és közügyektől eltiltás kiszabása,

I.rendű vádlott neve I. rendű vádlott és védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés,

II.rendű vádlott neve II. rendű vádlott és védője felmentés érdekében.

A fellebbviteli főügyészség írásban a tényállás, a jogi indokolás, a jogszabályi helyek kiegészítése, illetőleg a bűnösségi körülmények kiegészítése mellett indítványozta, hogy ítélet tábla az elsőfokú ítéletet változtassa meg, I., II. és III. rendű vádlottak vonatkozásában állapítsa meg, hogy a cselekmény az 1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés 4. fordulat, (4) bekezdés szerint minősül, az I. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés és közügyektől eltiltás tartamát súlyosítsa, 7.031.111,- forintba vele szemben rendeljen el vagyonek Kobzást, állapítsa meg, hogy az I. rendű vádlott a szabadságvesztésből a büntetés  $\frac{3}{4}$  részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra, a II. rendű vádlott szabadságvesztésének tartamát súlyosítsa, mellőzze annak felfüggesztését, tiltsa el a közügyek gyakorlásától, a III. rendű vádlott szabadságvesztésének tartamát súlyosítsa, mellőzze annak felfüggesztését, tiltsa el a közügyek gyakorlásától és II., III. rendű vádlott esetében állapítsa meg, hogy a szabadságvesztésből a büntetés  $\frac{3}{4}$  részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra. Egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

Az I. rendű vádlott védője fellebbezése írásbeli indokolásában fellebbezését fenntartva utalt arra, hogy álláspontja szerint nem valósult meg bűncselekmény. Hivatkozott arra, hogy az ügyvédtanú és a vádlott-társak vallomása alapján megállapítható, hogy a gazdasági társaságok alapításakor az I. rendű vádlott nem volt jelen, csak munkavállalója volt a cég neve.-nek és minden esetben valós gazdasági tevékenységről volt szó. Véleménye szerint nem fogadható el tanú 1 azon vallomása, mely szerint nem is tudott arról, hogy a szállítási szerződésben kapcsolattartóként szerepel. Részletesen igyekezett e tanú vallomását cáfolni. Álláspontja szerint az I. rendű vádlott védekezését alátámasztja tanú 2, illetve tanú 3 tanúk vallomása, tanú 2 ugyanis ragaszkodott a szerződő partner ügyvezetőjének jelenlétéhez, illetőleg ahhoz, hogy az ő irodájában történjen a szerződés aláírása, az igazolások bemutatását követően. tanú 3 pedig valóban ő fizette a könyvelési díjat, de a munkáltatója, a cég neve. megbízásából.

Utalt a szakvélemény azon megállapítására, hogy ha fiktív a gazdasági esemény, akkor éri kár a költségvetést. Álláspontja szerint nincs olyan körülmény - figyelemmel a 7000/2002. (PK.21.) PM irányelv rendelkezéseire is -, amelyek azt alapoznák meg, hogy a gazdasági események fiktívek voltak, így kár nem következett be. Így bűncselekmény hiányában kérte az I. rendű vádlott felmentését. Másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítését kérte.

A II. rendű vádlott védője fellebbezése írásbeli indokolásában utalt arra - a fellebbviteli főügyészség indítványában foglaltakra figyelemmel -, hogy fellebbezése nem támadja a bíróság mérlegelését. A fellebbezés a tényállást annyiban támadja, hogy a II. rendű vádlottnak még az eshetőleges szándéka sem terjedt ki az adócsalás elkövetésére. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által értékelt bizonyítékok alapján nem dönthető el, hogy a II. rendű vádlott eshetőleges szándéka fennállt-e.

Utalt arra, hogy az eshetőleges szándék vizsgálata során azt mindig el kell határolni a gondatlanság mindkét esetétől. E körben hivatkozott a 3/2013. büntető jogegységi határozatra. Álláspontja szerint a II. rendű vádlott közreműködése során legfeljebb gondatlan magatartást tanúsított, amelyet azonban az adócsalás esetén a törvény nem rendel büntetni. Ezért indítványozta, hogy az ítélet az elsőfokú ítéletet változtassa meg, állapítsa meg, hogy az II. rendű vádlott cselekménye nem adócsalás büntette, hanem a Btk. 274. § (1) bekezdés c) pontja szerinti közokirat-hamisítás büntette és ennek megfelelően enyhítse a büntetését.

A fellebbezési nyilvános ülésen az ügyész, az I. rendű és II. rendű vádlott védője írásbeli indítványait fenntartotta.

III. rendű vádlott neve III. rendű vádlott védője az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

I. rendű vádlott neve I. rendű vádlott védőjéhez csatlakozva továbbra is ártatlanságát hangoztatta.

II. rendű vádlott neve II. rendű vádlott csatlakozott a védője által elmondottakhoz.

Az ítélet tábla a fellebbezéseket nem ítélte alaposnak.

A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző eljárást a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján bírálta felül, és megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok betartásával folytatta le.

Az ítélet tábla az iratok egybehangzó adatai alapján az elsőfokú ítélet tényállását a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel akként egészítette ki, hogy az adóbevallás benyújtására város neve-en került sor.

Egyebekben az elsőfokú ítélet tényállása hiánytalan és megalapozott, az a fenti kiegészítéssel irányadó volt a felülbírálat során.

Az ítélet tábla álláspontja szerint az I. és II. rendű vádlottak felmentését célzó fellebbezések a bizonyítékok mérlegelése ellen irányul, ahogy arra a főügyészség is utalt.

Azt sérelmezik, hogy az elsőfokú bíróság az I. rendű vádlott tagadó vallomását, valamint a II. rendű vádlott azon védekezését, mely szerint nem tudta, hogy bűncselekmény elkövetéséhez járult hozzá azzal, hogy elvállalta a cég neve. ügyvezetését, elvetette és a terhelő bizonyítékokat elfogadva mindkét vádlott bűnösségét a terhére rótt bűncselekményben megállapította.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a megfelelő körben lefolytatta. A bizonyítékokat egyenként és összességükben is értékelve megalapozott tényállás állapított meg. Indokolási kötelezettségének is mindenben eleget tett, okfejtése logikus és iratszerű.

Nyilvánvaló, hogy I.rendű vádlott neve I. rendű vádlott tudatosan keresett olyan embereket - a II. és III. rendű vádlottat -, akik anyagilag szorult helyzetben lévén vállalták az ügyvezetést havi fix jövedelemért, úgy, hogy a számlákat aláírták, a banki ügyeket, pénzfelvételeket intézték, a pénzt átadták az I. rendű vádlottnak, illetve ismeretlen embereknek, anélkül, hogy bármit kérdeztek volna, vagy a részletekre bármilyen rálátásuk lett volna. Nyilván a II. és III. rendű vádlott ezen hozzáállása megalapozza azt az elsőfokú álláspontot, hogy tisztában voltak a számlák valótlanásával, illetőleg azzal, hogy azok könyvelésbe beállítása az adóhatóság megtévesztését szolgálja.

A bizonyítékok értékelése az elsőfokú bíróság feladata. Megalapozott tényállás esetén a bizonyítékok eltérő értékelésére a fellebbezési eljárásban nincs törvényes lehetőség, így a vádlottak felmentését célzó fellebbezések eredményre nem vezethette.

A megalapozott tényállásból helyesen vont következtetést az elsőfokú bíróság a vádlottak bűnösségére és a cselekmények minősítése is törvényes. Az ügyvezető felelősséggel tartozik a gazdasági társaság adóbevallásainak valóságát illetően, mely felelősség objektív. Ebből következik, hogy jelen ügyben II.rendű vádlott neve II. rendű vádlott is teljes felelősséggel tartozott a valótlan tartalmú adóbevallások tekintetében.

Az elsőfokú bíróság a keretjogszabályi rendelkezéseket döntően helyesen hívta fel. Az kiegészítendő azonban azzal, hogy az Adózás rendjéről szóló 2003. évi CXII. törvény, illetőleg a hatályos 2017. évi CL. törvény (Art.) azonosan szabályozza az adóbevallási és adófizetési kötelezettségeket és időpontokat [régi Art. 14. § (1) bekezdés a)-h) pontja, 31. § (1) bekezdése, 35. § (1)-(2) bekezdése, 44. § (1)-(2) bekezdése, illetve új Art. 49. § (1)-(8) bekezdés, 58. § (1) bekezdés, 59. § (1) bekezdés, 1. számú I. melléklet b) pont és 2. pont].

Az elsőfokú bíróság által értékelt bűnösségi körülményeket az ítéletábra azzal egészítette ki, hogy valamennyi vádlott vonatkozásában további súlyosító körülmény az üzletszerűség. Ugyanakkor mellőzte II. és III. rendű vádlott esetében a nehéz anyagi körülményeket mint e körben figyelembe vett körülményt.

Az így kiegészített bűnösségi körülmények mellett az elsőfokú bíróság nem tévedett, amikor mindhárom vádlottal szemben szabadságvesztés büntetést szabott ki, azok tartama arányos és megfelel a belső arányosság szabályainak is. Így azok súlyosítására nem látott indokot az ítéletábra.

A jelen ügyben a vádlottaknak fel nem róható időmúlás olyan mérvű, mely a büntetési tételkeret felső határát is meghaladja. Erre is figyelemmel nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor úgy ítélte, hogy II. és III. rendű vádlott esetében a büntetési célok a szabadságvesztés azonnali végrehajtása nélkül is elérhetők. Helyes tehát a szabadságvesztés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztése, annak tartama arányos.

Az így kiszabott büntetések szükségesek, így azok enyhítésére sem látott indokot a másodfokú bíróság.

Ami I.rendű vádlott neve I. rendű vádlott vonatkozásában a vagyonekbevezést illeti, osztotta az ítélet tábla az elsőfokú bíróság e körben kifejtett álláspontját. Mivel arra nincs az ügyiratokban egyértelmű adat, hogy az I. rendű vádlottnál az ügyel összefüggésben bármilyen vagyongyarapodás jelentkezett volna, így nincs törvényes alapja a vagyonekbevezés elrendelésének.

A kifejtettekből következik, hogy az ítélet tábla a fellebbezéseket nem ítélte alaposnak, ezért az elsőfokú ítéletnek fellebbezések folytán felülbírált részét a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

I.rendű vádlott neve I. rendű vádlott útleveléből megállapította, hogy annak száma útlevél száma.

A végzés ellen a Be. 458. § (2) bekezdés a) pontja alapján - figyelemmel a Be. 615. § (1) bekezdésére - nincsen helye fellebbezésnek.

Szeged, 2019. október 9.

Dr. Harangozó Attila sk.  
a tanács elnöke

Sefta Márta dr. sk.  
előadó bíró

Dr. Cserhádi Ágota sk.  
bíró

A Szegedi Ítélet tábla Bf.I.128/2019/6. számú végzése és a Kecskeméti Törvényszék I.B.333/2018/22. számú ítéletének fellebbezések folytán felülbírált része a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2019. október 9.

Dr. Harangozó Attila sk.  
a tanács elnöke